

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 40/15
Люксембург, 23 април 2015 г.

Решение по дело C-260/13
Sevda Aykul / Land Baden-Württemberg

Притежателите на свидетелства за управление на моторни превозни средства могат да бъдат лишавани от всяка държава членка от правото на управление на нейна територия, след като са извършили на тази територия пътнo нарушение, което налага констатация за липса на водаческа годност

Това право обаче не може да се отнема за неопределено време, а условията за възстановяването му трябва да са съобразени с принципа на пропорционалност

Г-жа Sevda Aykul е австрийска гражданка и живее в Австрия, недалеч от германската граница. Когато веднъж полицията в Германия я спира за проверка, анализът на кръвната ѝ проба показва, че е управлявала моторно превозно средство под въздействието на канабис и че приема това наркотично вещество най-малкото спорадично. Тогава германските власти преценяват, че г-жа Aykul не е в състояние да не съвместява употребата на наркотични вещества с управлението на автомобил и че съответно не е годна да управлява моторни превозни средства. Затова те ѝ отнемат правото да управлява моторни превозни средства в Германия с австрийското си свидетелство за управление. Уведомена е, че може да възстанови правото си на управление в Германия, ако представи медицинско-психологическа експертиза, което в общия случай предполага да докаже, че изцяло се е въздържала от употреба на наркотични вещества в продължение на една година.

В Австрия обаче г-жа Aykul е смятана за все още годна да управлява моторни превозни средства и съответно тя запазва свидетелството си за управление. Всъщност австрийските власти вземат мерки само ако има лекарска констатация за липса на годност поради употреба на наркотични вещества или пък ако има данни за наркотична зависимост. Същевременно според протокола, изготвен от германския лекар, обработил кръвната проба, не е имало видими признаци г-жа Aykul да е под въздействието на наркотични вещества.

Г-жа Aykul се обръща към Verwaltungsgericht Sigmaringen (Административен съд Зигмаринген, Германия) с жалба срещу германския административен акт, с който ѝ е отнето правото да използва австрийското си свидетелство за управление в Германия. Според нея само австрийските органи са компетентни да преценят дали все още е годна да управлява моторни превозни средства. В тази обстановка Verwaltungsgericht Sigmaringen отправя запитване до Съда дали обжалваният акт не е в противоречие със задължението за взаимно признаване на свидетелствата за управление, произтичащо от Директива 2006/126 за свидетелствата за управление¹.

С днешното си решение Съдът отговаря, че Директивата за свидетелствата за управление допуска държава членка, на чиято територия временно пребивава притежател на издадено от друга държава членка свидетелство за управление на моторно превозно средство, да откаже да признае валидността на свидетелството за управление, поради това че след издаването му притежателят е извършил на тази територия нарушение, което съгласно националното законодателство на първата

¹ Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).

държава членка налага констатация за липса на годност за управляване на моторни превозни средства.

Наистина съгласно Директивата само държавата членка по обичайното пребиваване на притежателя на свидетелството за управление е овластена да взема мерки за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на свидетелството за управление, които имат действие във всички държави членки.

Директивата обаче разрешава на всяка държава членка (а не само на държавата членка по обичайното пребиваване) да взема мерки съгласно националното си законодателство поради извършено на нейна територия нарушение от страна на притежател на свидетелство за управление, получено преди това в друга държава членка, стига обхватът на тези мерки да е ограничен до нейната територия и действието им да се свежда до отказ да се признае валидността на свидетелството на тази територия.

Ако държавите членки бъдат задължени да признават безусловно валидността на свидетелствата за управление в случаи като този, би се стигнало до противоречие с целта от общ интерес за подобряване на пътната безопасност, която именно е и цел на Директивата. Предоставената на всяка държава членка възможност да отнема на притежателя на свидетелство за управление разрешението да управлява моторни превозни средства на нейна територия поради извършено от него нарушение на тази територия, несъмнено е ограничение на принципа за взаимно признаване на свидетелствата за управление. Това ограничение обаче, което позволява да се намали рискът от пътнотранспортни произшествия, е годно да повиши пътната безопасност, което е в интерес на всички граждани.

Освен това Съдът констатира, че **държавата членка, която в случай като разглеждания отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, е компетентна да определи условията, които притежателят на свидетелството трябва да изпълни, за да му се възстанови правото да управлява моторни превозни средства на нейна територия.**

Всъщност, щом отказът да се признае валидността на издаденото от друга държава членка свидетелство за управление се основава на национални правни норми, които не е задължително да съществуват и в законодателството на държавата членка, издала свидетелството, едва ли би могло да се очаква в законодателството на последната държава да са предвидени условия, които притежателят на свидетелството за управление трябва да изпълни, за да му се възстанови правото да управлява моторни превозни средства на територията на друга държава членка. Съдът обаче припомня практиката си, че държавите членки не могат да отказват за неопределено време да признаят издаденото от друга държава членка свидетелство за управление, когато на територията на първата държава членка на притежателя на свидетелството е наложена ограничителна мярка.

Verwaltungsgericht Sigmaringen ще трябва да провери дали, като прилага своите правила, Германия **въсъщност не отказва за неопределено време да признае австрийското свидетелство за управление на г-жа Aukul**. От тази гледна точка този съд ще трябва **също така да провери** дали предвидените в германското законодателство условия за възстановяване на правото на управление в Германия са съобразени с **принципа на пропорционалност**, и в частност дали не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директивата (а именно подобряване на пътната безопасност).

В това отношение Съдът отбелязва, че според данните от германското правителство, дори ако не бъде представена медицинско-психологическа експертиза, правото да се използва в Германия издаденото от друга държава членка свидетелство за управление се възстановява по закон, когато изтече определен срок (пет години в случая с г-жа Aukul) и вписването на констатацията за негодност бъде заличено от поддържания за целта германски регистър. С други думи, след изтичането на този срок г-жа Aukul ще може отново

да използва свидетелството си за управление в Германия, без да ѝ се налага да представя медицинско-психологическа експертиза.

Предвид тези обстоятелства, които Verwaltungsgericht Sigmaringen следва да провери, Съдът констатира, че **германските разпоредби видимо не поставят за неопределено време пречка за признаването на свидетелството за управление на г-жа Аукул**. Освен това **условието, което г-жа Аукул трябва да изпълни, за да възстанови правото си да управлява моторни превозни средства в Германия, а именно или да представи медицинско-психологическа експертиза** (чието изготвяне предполага да докаже, че изцяло се е въздържала от употреба на наркотични вещества в продължение на една година), **или пък да изчака изтичането на петгодишен срок, изглежда за Съда ефикасна превантивна мярка, пропорционална на целта за подобряване на пътната безопасност.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106